

14 februari 1973

No. 16.978

De Hoge Raad der Nederlanden,

Gezien het beroepschrift in cassatie van X te Z tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 6 december 1971 betreffende de opgelegde aanslag in de inkomstenbelasting voor het jaar 1967;

Gezien de stukken;

Overwegende dat belanghebbende, aan wie voor het jaar 1967 een aanslag in de inkomstenbelasting is opgelegd naar een belastbaar inkomen van f 5.089,--, na vergeefs bezwaar bij de Inspecteur in beroep is gekomen bij het Gerechtshof te 's-Gravenhage, welk Gerechtshof bij uitspraak van 9 oktober 1970 de uitspraak van de Inspecteur heeft bevestigd;

Overwegende dat de Hoge Raad op het beroep van belanghebbende bij arrest van 31 maart 1971 de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage heeft vernietigd en het geding heeft verwezen naar het Gerechtshof te Amsterdam ter verdere behandeling en beslissing van de zaak net inachtneming van 's Hogen Raads arrest;

Overwegende dat het Gerechtshof te Amsterdam in de thans bestreden uitspraak vermeldt, dat door de Inspecteur nader is gesteld:

"dat blijktens een door het Centraal Bureau van de Statistiek ingesteld budgetonderzoek over de jaren 1963/1964 voor alleenstaande hand- en landarbeiders de gemiddelde kosten van levensonderhoud bedroegen f 6.818,-- per jaar, waaronder begrepen f 1 .530,-- voor huisvesting;

dat belanghebbende in 1967 alleen woonde op een door hem gehuurde bovenwoning van het het pand a-straat 1 te Z, waarvan de huurwaarde minimaal f 60,-- per maand bedroeg;

dat gezien de inmiddels gestegen prijzen voor 1967 voormelde kosten van levensonderhoud dienen te worden gesteld op 113%, terwijl wegens lagere kosten van huisvesting van belanghebbende daarop een correctie dient plaats te vinden;

dat mogelijk belanghebbende terzake van voeding minder dan het gemiddelde uitgaf, doch niet aannemelijk is dat zijn inkomsten uit arbeid in 1967 minder hebben bedragen dan f 5.473,96 als bij de aanslagregeling aangenomen;"

Overwegende dat het Hof omtrent het geschil heeft overwogen:

"dat, als in voormeld arrest overwogen en beslist, de Inspecteur heeft aan te tonen dat het inkomen van belanghebbende in het jaar 1967 hoger is geweest dan de som van het opgegeven bedrag van f 1.536,98 en het voor het overige deel van het jaar geschatte inkomen van f 2.400--, samen f 3.936,98;

dat na de verwijzing tussen partijen de volgende feiten vaststonden:

dat belanghebbende, die is geboren op 7 februari 1928 en die ongehuwd is, in 1967 blijkens het door hem voor dat jaar ingediende aangiftebiljet los werkmans was en dat het door belanghebbende aangegeven loon ad f 1.536,98 voor het geheel verdiend is tussen 9 oktober en 31 december 1967 met werkzaamheden als opperman, marktknecht en stoker, terwijl belanghebbende in 1966 een netto-inkomen van in totaal f 793,-- heeft genoten, waarvan f 723,-- in de periode van 13 september tot 24 oktober, en dat belanghebbende na deze laatste datum in dat jaar geen inkomsten meer heeft gehad;

dat de Inspecteur na de verwijzing nader heeft gesteld, dat bij een door het Centraal Bureau van de Statistiek ingesteld budgetonderzoek over de jaren 1963/1964 is gebleken, dat voor alleenstaande hand- en landarbeiders de gemiddelde kosten van levensonderhoud bedroegen f 6.818,-- per jaar, waaronder begrepen f 1.530,-- voor huisvesting, en dat deze laatste kosten voor belanghebbende in 1967 tenminste f 720,-- bedroegen;

dat het Hof geen reden heeft deze cijfers niet juist te achten en gezien het sinds 1963/1964 gestegen prijspeil, aannemelijk acht dat voor een alleenstaande arbeider als belanghebbende met kosten van huisvesting ad f 720,--, de gemiddelde kosten van levensonderhoud in 1967 niet minder bedroegen dan rond f 6.700,--;

dat belanghebbende blijkens de stukken heeft aangevoerd, dat hij slechts weinig voor zijn levensonderhoud nodig heeft en met name uiterst sober eet;

dat het Hof echter, ook al wordt met een sobere levenswijze door belanghebbende rekening gehouden, niet aannemelijk acht, dat belanghebbendes

kosten van levensonderhoud in 1967 meer dan f 1.200,-- lager zouden zijn geweest dan gemiddeld door een arbeider met huisvestingskosten als van belanghebbende, daarvoor wordt uitgegeven;

dat het Hof er mitsdien van uitgaat, dat belanghebbende in 1967 tenminste een bedrag van f 5.473,96 als door de Inspecteur gesteld, voor kosten van levensonderhoud heeft uitgegeven;

dat de Inspecteur heeft gesteld, dat belanghebbende tot voormeld bedrag in 1967 inkomsten uit arbeid heeft genoten;

dat belanghebbende heeft aangevoerd, dat zijn inkomsten uit arbeid slechts f 1.536,98 hebben bedragen en dat hij voorts heeft geleefd van wat hij had gespaard van het loon dat hij in 1966 heeft genoten en van de opbrengst van in 1967 verkochte bezittingen, waaronder een bootje;

dat de Inspecteur hiertegen allereerst terecht aanvoert, dat niet aannemelijk is dat belanghebbende van het in 1966 genoten loon heeft kunnen sparen; aangezien belanghebbende in 1966 slechts een netto-inkomen van in totaal f 793,-- heeft genoten;

dat voorts uit het door de Inspecteur gestelde blijkt, dat deze belanghebbenden stelling, dat de kosten van zijn levensonderhoud mede zouden zijn bestreden uit de opbrengsten van verkochte bezittingen, waaronder een bootje, betwist;

dat gezien deze betwisting op belanghebbende de bewijslast rustte zijn desbetreffende stelling aannemelijk te maken, hetgeen hij naar het oordeel van het Hof niet heeft gedaan;

dat door belanghebbende ook niet is gesteld welke bezittingen, voor welke koopprijzen aan welke kopers door hem zouden zijn verkocht, dat mitsdien niet aannemelijk is, dat belanghebbende voormelde kosten van levensonderhoud mede heeft bestreden uit besparingen van in 1966 genoten loon en de opbrengsten van verkochte bezittingen;

dat nu door belanghebbende geen andere middelen zijn genoemd waaruit deze kosten wèl zouden kunnen zijn bestreden, het vorenoverwogene met zich brengt, dat de Inspecteur aannemelijk heeft gemaakt, dat belanghebbende in 1967 inkomsten uit arbeid heeft gehad ter grootte van zijn kosten van levensonderhoud en mitsdien ad f 5.473,96, zodat de aanslag terecht is opgelegd;”;

Overwegende dat het Hof op deze gronden de uitspraak van de Inspecteur heeft bevestigd;

Overwegende dat belanghebbende een beroepschrift in cassatie heeft ingediend, waarvan de-strekking is te betogen, dat het Hof in strijd met het recht heeft geoordeeld door te beslissen gelijk het Hof heeft gedaan;

Overwegende dienaangaande:

dat het Hof, rekening houdende met een sobere levenswijze van belanghebbende, niet aannemelijk heeft geacht, dat de kosten van levensonderhoud van belanghebbende in 1967 meer dan f 1.200,-- lager zouden zijn geweest dan het bedrag van f 6.700,--, dat gemiddeld door een arbeider met huisvestingskosten als belanghebbende daarvoor wordt besteed;

dat het Hof op grond daarvan heeft aangenomen, dat belanghebbende in 1967 tenminste een bedrag van f 5.473,96, zoals door de Inspecteur is gesteld, voor kosten van levensonderhoud heeft uitgegeven;

dat dit oordeel van het Hof is van feitelijke aard en in cassatie niet op zijn juistheid kan worden getoetst;

dat het Hof voorts terecht heeft geoordeeld, dat een redelijke verdeling van de bewijslast medebracht, dat belanghebbende had aannemelijk te maken, dat voormeld bedrag mede afkomstig was van in 1966 gespaard inkomen of van opbrengsten van verkochte bezittingen, en, nu belanghebbende naar 's Hof's oordeel zulks niet heeft gedaan, het Hof de stelling van de Inspecteur, dat belanghebbende voormeld bedrag in 1967 als inkomsten uit arbeid heeft genoten, als juist heeft mogen aanvaarden;

dat het beroep in cassatie derhalve faalt;

Verwerpt het beroep.

Gedaan bij de Heren Dubbink, Vice-President, Peters, Polak, Vroom en Telders, Raden, en door de Vice-President voornoemd uitgesproken ter Raadkamer van de veertiende februari 1900 drie en zeventig, in tegenwoordigheid van de Substituut-Griffier Joosten.

Joosten

Dubbink